

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoEk/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120215739
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120215739.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v exekučnej veci oprávneného Spiš Invest, s.r.o., so sídlom Dolný val 70, 010 01 Žilina, IČO: 36 415 201, proti povinnému LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, právne zastúpenému Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r.o., so sídlom Horné záhrady 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 50 570 897, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Bronislavou Pračkovou, so sídlom Ul. Cyrila a Metoda 22, 965 01 Žiar nad Hronom, pod sp. zn. 244EX294/20, o vymoženie 212 500,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 30Ek/129/2020 z 21. júla 2021, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica vo výroku, ktorým exekúciu zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku (I. výrok), p o t v r d z u j e .

II. Odvolanie oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vo výroku, ktorým oprávnenému uložil povinnosť nahradiť povinnému trovy konania v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie vo výške 1047,28 Eur (II. výrok), o d m i e t a .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „exekučný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) odvolaním napadnutým uznesením zo dňa 21. 07. 2021 exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku zastavil (I. výrok) a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť povinnému trovy konania v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie vo výške 1047,28 Eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (II. výrok).

Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie vyplýva, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie, doručeným exekučnému súdu dňa 21. 01. 2020, domáhal vymoženia pohľadávky vo výške 212 500,- Eur na základe rozhodcovského rozsudku č. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19. 01. 2017 vydaného Stálym rozhodcovským súdom JSM, so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, zriadeným E2E-Bratislavská iniciatíva, Cukrová 14, 811 02 Bratislava (adresa na doručovanie Tallerova 4, 811 02 Bratislava), konajúcim rozhodcom Petrom Petrušom. Rozhodcovský rozsudok posúdil vyšší súdny úradník ako cudzí exekučný titul a s prílohami ho doručil povinnému v zmysle ustanovenia § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok,“ resp. „EP“). Povinný navrhol odprieť uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku a návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť. Následne vyšší súdny úradník poverením zo dňa 03. 06. 2020 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora. Na základe upovedomenia o začatí exekúcie, ktoré bolo povinnému doručené dňa 09. 06. 2020, podal povinný návrh na zastavenie exekúcie. V podanom návrhu sa povinný domáhal zastavenia exekúcie z dôvodov podľa § 61k ods. 1 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Zároveň žiadal o priznanie náhrady trov konania v plnom rozsahu.

Exekučným titulom v posudzovanej veci má byť rozhodcovský rozsudok č. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19. 01. 2017 vydaný Stálym rozhodcovským súdom JSM, so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, zriadený E2E-Bratislavská iniciatíva, Cukrová 14, 811 02 Bratislava, konajúci rozhodcom Petrom Petrušom, s dojednaným miestom konania Zug, Švajčiarska konfederácia.

V čl. III Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí zo dňa 10. 06. 1958 (vyhláška č. 74/1959) (ďalej len „Newyorský dohovor“) je vyjadrená zásada, že sa neurčia podstatne ťažšie podmienky, než sú určené pre uznanie a výkon rozhodcovských rozhodnutí. Obdobný princíp je vyjadrený i v Dohovore medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí č. 23/1929 Sb. (ďalej len „Dohovor č. 23/1929 Sb.“), kde si zmluvné strany dojednali uznanie a výkon vzájomných cudzích rozhodnutí bez potreby osobitného uznania, resp. bez možnosti namietať proti uznaniu účastníkom konania. Cudzí rozhodcovský rozsudok je tak postavený na roveň tuzemskému rozhodcovskému rozsudku, a tak ako osobitný predpis ani medzinárodná zmluva nestanovuje postup podľa ustanovenia § 54 ods. 1 Exekučného poriadku pre rozhodcovské rozsudky vydané v Slovenskej republike a taký postup sa neuplatní ani na cudzie rozhodcovské rozsudky. Z ustanovenia § 49 ods. 1 Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej aj „ZoRK“) výslovne vyplýva, že cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok, a preto pre účely posudzovania odopieracích dôvodov súdom je bez významu, či šlo o konanie začaté pred 01. 04. 2017 alebo po tomto dátume.

Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že napriek tomu, že bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie, žiadne ustanovenie ZoRK ani Exekučného poriadku, ani Dohovoru č. 23/1929 Sb. nebráni exekúciu zastaviť, pretože rozpor cudzieho rozhodcovského rozsudku s verejným poriadkom podlieha skúmaniu súdom z úradnej povinnosti. V čl. 3 Dohovoru č. 23/1929 Sb. sa uvádza, že súd je povinný skúmať i pri požiadavke výkonu rozhodnutia rovnaké podmienky ako pri uznaní, vrátane preskúmania súladu s verejným poriadkom. Keďže vyšší súdny úradník na námietky povinného pred vydaním poverenia neprihliadal, resp. nezistil dôvody odopretia uznania cudzieho rozhodcovského rozsudku, po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie je možné skúmať dôvody odopretia výkonu cudzieho rozhodcovského rozsudku z rovnakých dôvodov ako pri uznaní. Okrem už uvedeného sa na vykonávanie konanie vzťahuje právna úprava štátu vykonávajúceho toto konanie (Exekučný poriadok), čo možno vyvodiť i z článku 6 Dohovoru č. 23/1929 Sb. Súd prvej inštancie k vyššie uvedenému poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 391/2012 zo dňa 21. 03. 2013. V predmetnom prípade považoval exekučný súd za rozpor vykonania oprávneným predloženého rozhodcovského rozsudku s verejným poriadkom Slovenskej republiky to, že rozhodcovský rozsudok vydal subjekt bez právnej subjektivity, ktorý tak nebol oprávnený na akýkoľvek úkon, teda ani rozhodovať spor medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným, pričom rozhodca sám v trestnom konaní vypovedal, že nie je autorom rozhodcovského rozsudku a žiadne rozhodovanie v spore reálne nevykonával. Dané skutočnosti sú predmetom ex offo prieskumu exekučným súdom s následkom zastavenia exekúcie (podľa § 50 ods. 2 ZoRK), zatiaľ čo otázka nesprávnosti obsadenia rozhodcovského súdu je samostatným odopieracím dôvodom na základe návrhu účastníka podľa § 50 ods. 1 ZoRK, ktorý Dohovor č. 23/1929 Sb. neuvádza ako (samostatný) dôvod odopretia uznania a výkonu cudzieho rozhodcovského rozsudku, preto sa exekučný súd zaoberal iba dôvodmi, pre ktoré možno odoprieť výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku z dôvodu jeho rozporu s verejným poriadkom.

Súd prvej inštancie prihliadal i na to, že oprávnený na základe toho istého rozhodcovského rozsudku vedie voči povinnému aj iné exekučné konanie, sp. zn. 80Ek/1023/2020 (rozdiel je vo vymáhanom nároku), v ktorom Okresný súd Banská Bystrica jeho návrh na vykonanie exekúcie zamietol, keďže zistil dôvody, pre ktorého ho nemožno v Slovenskej republike uznať a vykonať. Obdobne Okresný súd Banská Bystrica nepripustil vykonanie exekúcie ani v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 56Ek/1982/2019 na základe toho istého exekučného titulu s tým rozdielom, že oprávneným je odlišný subjekt. Pôvodný oprávnený (JSM-Panonica) totiž previedol pohľadávku priznanú rozhodcovským rozsudkom č. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19. 01. 2017 na dva rôzne subjekty. V slovenskom právnom poriadku je zakotvený princíp právnej istoty, jednak v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jednak v zákonnej norme - v čl. 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Uvedený princíp vyjadruje požiadavku na jasnosť, zrozumiteľnosť a predvídateľnosť právnych noriem, predvídateľnosť postupu orgánov verejnej moci, ochranu práv nadobudnutých v dobrej viere a zákaz retroaktivity právnych noriem. V čl. 2 ods. 2 CSP základných princípov civilného (sporového) konania je upravený princíp právnej istoty, ktorej osobitnou kategóriou je aj legitímne očakávanie účastníka konania, ktorého účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na

vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali. Pokiaľ Okresný súd Banská Bystrica v uvedených konaniach považoval exekučný titul za nespôsobilý na jeho vykonanie, opačným rozhodnutím v tejto veci by exekučný súd narušil princíp právnej istoty účastníkov konania. V predmetnej veci bola splnená podmienka existencie rovnakého skutkového stavu, a preto musel súd prvej inštancie za účelom dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia dať na právnu otázku o exekučnom titule rovnakú odpoveď. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a právne dôvody exekučný súd podľa článku 3 (v spojení s článkom 5 a článkom 1 bod 2.) Dohovoru č. 23/1929 Sb. a v spojení s § 50 ods. 2 ZoRK výkon oprávneným predloženého rozhodcovského rozsudku, vydaného SRS JSM, so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, Švajčiarska konfederácia, zriadeným E2E-Bratislavská iniciatíva, Cukrová 14, 811 02 Bratislava (adresa na doručovanie Tallerova 4, 811 02 Bratislava), konajúcim rozhodcom Petrom Petrušom, spisová značka: E-SQ9H1-SRS-6, zo dňa 19. 01. 2017, ktorý mal nadobudnúť vykonateľnosť dňa 19. 01. 2017 odoprel, a preto podľa § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku exekúciu zastavil.

Na záver súd prvej inštancie uviedol, že v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie si povinný uplatnil nárok na náhradu trov konania, ale trovy nevyčíslil. Nakoľko Exekučný poriadok neupravuje postup exekučného súdu v prípade uplatnenia trov, no ich nevyčíslenia, súd prvej inštancie priznal povinnému náhradu konania vyplývajúcu zo spisu. Povinný bol v konaní zastúpený právnym zástupcom (advokátom), pričom mu v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie vznikli výdavky. V exekučnom konaní oprávnený nesie objektívnu zodpovednosť za to, že exekučný titul je počas celej exekúcie spôsobilým titulom a túto zodpovednosť nemožno v rámci exekúcie preniesť na niekoho iného. Nakoľko oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorého výkon bol exekučným súdom odopretý, a tento dôvod tu existoval už v čase začatia exekučného konania, ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať (obdobne viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 278/2014 zo dňa 13. 04. 2014). Vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci, ktorou bola suma 212 500 Eur, priznal súd prvej inštancie povinnému podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 2 písm. c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb odmenu za 2 právne úkony (prevzatie a príprava zastúpenia, návrh na zastavenie exekúcie) vo výške 851,49 Eur, t.j. 2 x 425,745 Eur (ako 1 zo základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá predstavovala 851,49 Eur), 2 x 10,62 Eur ako režijný paušál za rok 2020 a 174,55 Eur ako 20% DPH, t.j. trovy v celkovej výške 1 047,28 Eur. Keďže povinný sa do začatia exekúcie nepovažuje za účastníka konania (§ 35 ods. 1 Exekučného poriadku), súd prvej inštancie mu priznal len trovy (právneho zastúpenia), ktoré mu vznikli v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie v tej časti exekučného konania, ktorej už bol jeho účastníkom.

2. Proti uzneseniu exekučného súdu podal oprávnený včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie exekučného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V bode II. podaného odvolania, to k skutkovému záveru súdu prvej inštancie o tom, že oprávnený, ktorý sa dovoláva rozhodnutia rozhodcovského súdu, mal preukazovať existenciu súdu uvedeného v záhlaví ako orgánu sui generis so sídlom Thurgauerstrasse, Zürich, uviedol, že obsahom spisu už od konania pred súdom prvej inštancie (rovnako ako v konaní sp. zn. 56Ek/1982/2019 a v konaní sp. zn. 80Ek/1023/2020) je aj oznámenie zo dňa 07. 01. 2017, ktorým boli zverejnené zmeny v Štatúte a v rokovacom poriadku súdu, ktorý bol riadne notifikovaný v Obchodnom vestníku Slovenskej republiky. Poznamenal, že miesto konania Zürich bolo dojednané ešte v pôvodnej rozhodcovskej zmluve, a že pojem sídlo rozhodcovského súdu podľa príslušných ustanovení švajčiarskeho zákona o medzinárodnom práve súkromnom /IPRG/, najmä čl. 187 IPRG určujú sídlo rozhodcovského súdu ako inštitút primárne dohadovaný stranami, sekundárne určovaný rozhodcovským súdom a prípadne rozhodcovskou inštitúciou v jej pravidlách konania. Pokiaľ sa súd prvej inštancie v napadnutom uznesení dovolával toho, že sui generis subjekt neexistuje vo Švajčiarsku, keďže ide o subjekt odvodený od existencie inštitútu E2E-Inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž, ktorý má vo Švajčiarsku ex lege právnu subjektivitu, pričom jeho právna subjektivita nespočíva na registrácii, potom ide o nesprávny skutkový záver súdu prvej inštancie v danom konaní. Oznámenie v Obchodnom vestníku je taktiež zaradené do registra rozhodcovských súdov vedeného Ministerstvom spravodlivosti na jeho úradnom webovom sídle, a tak predstavuje notoriету, ktorú nebol a nie je oprávnený povinný dokazovať. Zdôraznil, že podľa citovaných ustanovení IPRG (podobne ako podľa slovenského § 7 ZoRK) je rozhodcovským súdom konkrétny ustanovený rozhodca/rozhodcovia, a to pod záštitou ktorého stáleho rozhodcovského súdu sa konalo, je podstatné len s ohľadom na pravidlá konania a prípadnú súčinnosť rozhodcovskej inštitúcie pri následných konaniach o uznanie a výkon rozhodnutí, teda má len praktický význam, nie však význam pre posúdenie právomoci konať. Právomoc konať vo veci a rozhodovať nikdy v arbitráži

neprináleží inštitúcii bez ohľadu na jej postavenie právneho subjektu či sui generis subjektu, ale vždy len konkrétnemu rozhodcovskému súdu, teda rozhodcovi alebo rozhodcom. K uvedenému dodal, že s ohľadom na § 6 a nasl. ZoRK ide preto pri argumente takzvanou neexistenciou Stáleho rozhodcovského súdu ako „subjektu sui generis“ o argument, ktorý znamená extenzívne rozšírenie výhrady verejného poriadku tak, že za rozpor s verejným poriadkom považuje aj také „zásady“ národného práva, ktoré nie sú nielen bezvýnimočné, ale dokonca vôbec v domácom práve neexistujú. To je zjavné zo skutočnosti, že ani v slovenskom práve nie je rozhodcovský súd totožný so stálym rozhodcovským súdom, stály rozhodcovský súd nemá ako sám rozhodujúci sudca udáva právnu subjektivitu, ale je subjektom sui generis, stály rozhodcovský súd teda nerozhoduje a nekoná v žiadnych veciach pričom vždy koná ustanovený rozhodcovský súd, teda rozhodca alebo viaceri rozhodcov (tribunál, senát).

V bode III. odvolania ďalej oprávnený uviedol, že všetkým konajúcim súdom predložil výslovné čestné vyhlásenie rozhodcu Petra Petruša, ktoré je v úplnom protiklade s jeho výpoveďou v trestnom konaní. V predloženej čestnej vyhlásení rozhodca výslovne uvádza, že rozsudok je predmetom a výsledkom jeho rozhodovacej činnosti, že sám dôkazy hodnotil a oboznámil sa s nimi, že nikdy spôsobom ako to tvrdí prokuratúra nevypovedal a že vyhlásenie obsahuje aj dotazník, kde už z kontrolných otázok je zrejmé, že bol dôkladne so spisom oboznámený. Konštatoval, že v tomto rozsahu sú súčasne skutkové zistenia súdu prvej inštancie neúplné a nedostatočné. Pokiaľ súd prvej inštancie mal potrebu konfrontovať výpoveď Petra Petruša v trestnom konaní s jeho neskoršími vyhláseniami alebo exekučným titulom, resp. s vyjadreniami ďalších osôb, bolo podľa oprávneného nutné, aby výpoveď do spisu zabezpečil, prípadne nariadil výsluch svedkov Mgr. Štefana Astera a Petra Petruša.

Zároveň v bode IV. odvolania poznamenal, že v odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie cituje príslušné ustanovenia Dohovoru č. 23/1929 Sb., avšak ich následne správne nepoužil pri posudzovaní otázky právomoci rozhodcovského súdu, nakoľko ani prípadne nejestvujúca právomoc rozhodcovského súdu so sídlom vo Švajčiarsku nemôže predstavovať prekážku uznania švajčiarskeho cudzieho rozhodcovského rozsudku, ktorý sa spravuje bilaterálnym dohovorom. V režime tohto dohovoru totiž neexistuje rozdelenie medzi dôvodmi odopretia, ktoré môže namietat účastník a dôvodmi ktoré sa zisťujú ex offa, všetky sú prípustné iba ex offa. Právomoc je prekážkou uznania iba v prípadoch, ak je daná výlučná právomoc súdu protistrany. V súvislosti s článkom 1 Dohovoru č. 23/1929 Sb. uviedol, že za týchto okolností súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil predmetnú vec, keď konštatoval ako predmet verejného poriadku právomoc švajčiarskeho súdu, kým prekážkou uznania v oblasti právomoci podľa predmetného Dohovoru č. 23/1929 Sb., ktorý na vec prednostne dopadá, je len prípad, ak by súd strany, kde sa rozhodnutie uplatňuje, mal výlučnú príslušnosť, alebo jeho právo vylučovalo právomoc súdu štátu, kde bolo rozhodnutie vydané. Ak by pod pojem verejného poriadku v švajčiarsko-slovenskom právnom vzťahu mala spadať právomoc súdu, nebola by samostatne zahrnutá do bodu 1. Zdôraznil, že ak by aj mal a chcel súd prvej inštancie posudzovať právomoc súdu, učinil tak nesprávne, keď vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia a to tak, že súd prvej inštancie v predloženej rozhodnutí posudzoval postavenie rozhodcovských súdov podľa švajčiarskeho práva, akoby išlo o stále rozhodcovské súdy podľa práva slovenského, i tu navyše reštriktívne a formalisticky uplatňujúci statusovú teóriu, kladúc nedôvodné rozdiely medzi ad hoc rozhodcovským súdom a rozhodcovským súdom ustanoveným postupom podľa pravidiel stáleho rozhodcovského súdu.

Oprávnený záverom v bode V. odvolania konštatoval, že v prípade uznania exekučného titulu vydaním poverenia, nie je prípustný žiaden opravný prostriedok a dôvody podľa § 54 Exekučného poriadku sú dokonca vylúčené ako dôvody podľa § 61k na zastavenie konania, ak mohli byť uplatnené v samostatnej fáze exekučného konania podľa § 54 Exekučného poriadku. Bol toho názoru, že na aplikáciu tejto právnej úpravy podľa § 61k súd prvej inštancie v rozhodnutí úplne rezignoval a v odôvodnení sa navyše ani s týmto limitujúcim faktorom uplatniteľnosti dôvodov na zastavenie konania ani riadne nevyrovnal. Pokiaľ ide o posúdenie poverenia, nie je pravdou, že by sa domáhal jeho záväznosti ako rozhodnutia v zmysle CSP. Zdôraznil, že sa domáha jeho záväznosti pre všetky súdy na území Slovenskej republiky z hľadiska medzinárodných záväzkov a povinnosti konať v medziach ústavy a zákonov (vrátane medzinárodných zmlúv, ktoré majú prednosť pred zákonmi). Zároveň uviedol, že uznaním sa vyčerpáva možnosť odoprieť uznanie právoplatného cudzieho rozhodcovského rozsudku. Newyorský dohovor ani Dohovor č. 23/1929 Sb. neupravujú možnosť opakovaného uznania, zrušenia uznania, obmedzenia uznania následným rozhodnutím ani žiadnej inej obdobnej procedúry, ktorou by štát mohol svoje skoršie uznanie predmetného rozhodcovského rozsudku zrušiť. Mal za to, že je bez právneho významu, či takýto mocenský akt štátnej moci, ktorým svoje oprávnenie odoprieť uznanie už vyčerpал, vydal ten či onen úrad alebo úradník. Bilaterálna medzinárodná zmluva, ktorej aplikácie sa domáhal a ktorej ustanovenia majú prednosť pred CSP i pred Exekučným poriadkom, ba aj pred ústavou, umožňuje štátu odoprieť uznanie z limitovaných dôvodov. Newyorský dohovor zasa určuje, akým spôsobom sa vykoná uznanie

a Zákon o rozhodcovskom konaní určuje, že sa rozsudok uznáva vydaním poverenia. Bol toho názoru, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc po uznaní cudzieho exekučného titulu predpísaným spôsobom, čo sa v danom konaní už stalo, zvrátiť účinky uznania zastavením exekúcie presne z tých istých dôvodov, ktoré zákon doslova ako dôvody zastavenia exekúcie vylučuje.

3. Povinný podal k odvolaniu oprávneného vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd odvolanie oprávneného buď odmietol ako oneskorene podané, alebo uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Zároveň navrhol, aby mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Vo vyjadrení povinný úvodom spochybnil včasnosť podaného odvolania. K bodu II. odvolania poznamenal, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení uznesenia rozsiahlo zaoberal so všetkými relevantnými tvrdeniami oprávneného a svoje vecne správne posúdenie veci aj náležite odôvodnil. Pokiaľ oprávnený v podanom odvolaní namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie ohľadom právnej existencie inštitucionálnej arbitráže, mal povinný za to, že skutkové tvrdenia a právne závery prezentované oprávneným boli ako nesprávne opakovane odmietnuté nielen v tomto konaní, ale aj v konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 80Ek/1023/2020 a sp. zn. 56Ek/1982/2019, ktoré boli vedené na vykonanie totožného exekučného titulu. Zdôraznil, že podľa záverov uvedených v znaleckom posudku č. 1/2018 zo dňa 17. 01. 2018 (ďalej aj „Posudok“), vypracovaným doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD., nebola v predmetnej veci daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu JSM (ďalej aj „SRS JSM“) na vydanie rozhodcovského rozhodnutia ku dňu 19. 01. 2017. Konštatoval, že zistenia znalca majú za následok, že na rozhodcovský rozsudok je potrebné pozeráť ako na právny paakt, ktorý nemôže tvoriť spôsobilý exekučný titul v exekučnom konaní. Zdôraznil, že s prihliadnutím na závery posudku je však potrebné vychádzať z predpokladu, že k zmene sídla SRS JSM vôbec nedošlo a konania vedené pred týmto súdom boli zastavené zo zákona. Mal za to, že rozhodcu v čase po 01. 01. 2017 ustanovil buď právne neexistujúci rozhodcovský súd, alebo súd ktorý na to nebol podľa rozhodcovskej doložky oprávnený, alebo súd v konaní ex lege zastavenom. Pre úplnosť uviedol, že v posudzovanej veci mali byť spory medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným rozhodované prostredníctvom inštitucionalizovanej arbitráže, a to konkrétne výlučne prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu JSM v Žiline, Slovenská republika. Žiadny spor nemohol byť podľa tejto doložky rozhodovaný jediným ad hoc rozhodcom. Povinný opätovne vyhlásil, že medzi účastníkmi nebola uzatvorená žiadna dohoda, ktorá by poverila SRS JSM výkonom funkcie vybranej osoby, tým skôr takúto právomoc nemal rozhodcovský súd označený ako Stály rozhodcovský súd JSM sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, ktorý ad hoc rozhodcu v tomto prípade menoval, pričom nemožnosť legálne ovplyvniť výber osoby rozhodcu odporuje základným princípom rozhodcovského konania. V záhlaví rozhodcovského rozsudku sp. zn. E-SQ9H1-SRS-6 je ako konajúci rozhodcovský súd označený Stály rozhodcovský súd JSM sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, teda iný súd než bol označený v rozhodcovskej doložke. Takto označený súd nielenže nemal právomoc rozhodovať predmetný spor ako inštitucionalizovaný rozhodcovský súd prostredníctvom svojich rozhodcov, ale nebol rozhodcovskej doložky ani vybranou osobou oprávnenou menovať Petra Petruša ako ad hoc rozhodcu. Na záver k tejto časti dodal, že Stálemu rozhodcovskému súdu JSM v Žiline, Slovenská republika zanikla ex lege ku dňu 31. 12. 2016 právomoc rozhodovať akékoľvek spory. K bodu V. odvolania povinný uviedol, že tvrdenie oprávneného, že po uznaní exekučného titulu vydaním poverenia už nie je možné podať návrh na zastavenie exekúcie z dôvodov podľa § 61k ods. 1 písm. c) a písm. d) Exekučného poriadku, je mylné. Zdôraznil, že dôvody uvádzané v návrhu na zastavenie exekúcie boli rozdelené na dôvody podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku a dôvody podľa § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku. Podľa jeho názoru dôvody na zastavenie exekúcie, ktorú súdu prvej inštancie predložil v zákonom stanovenej lehote, rozhodne nie je možné subsumovať výlučne pod ust. § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, nakoľko sa jedná o dôvody, ktoré buď vôbec nemajú svoj pôvod v ustanoveniach osobitného predpisu, alebo sa jedná o dôvody, ktoré sú len z časti založené na ustanoveniach osobitného predpisu. Ďalej konštatoval, že dôvodom, ktorý bráni vymáhateľnosti nároku (podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku) je aj rozpor exekučného titulu s verejným poriadkom, pričom exekučný súd exekúciu zastaví, ak je výkon exekučného titulu v rozpore s verejným poriadkom. Dôvodom na zastavenie exekúcie je taká skutočnosť týkajúca sa exekučného titulu, pre ktorú sa exekúcia vôbec nemala začať (kedy sa exekúcia vedie od začiatku neoprávnené). Ide o skutočnosť, ktorú mohol exekučný súd v mnohých prípadoch zistiť už z obsahu listín predložených oprávneným (návrh na začatie exekúcie, exekučný titul) a do tejto skupiny dôvodov patria najmä prípady, keď exekučný titul už v čase začatia exekúcie neexistoval. Neexistencia exekučného titulu v čase začatia exekúcie môže mať rôzne podoby, a to napríklad, keď oprávnený predloží ako exekučný titul sfaľšovanú listinu, alebo predloží autentické rozhodnutie (respektíve inú listinu), ktoré nie

je materiálne alebo formálne vykonateľné, prípadne autentické rozhodnutie, ktoré je nulité. Súd prvej inštancie na označené a preukázateľne existujúce vady musí prihliadať, ak sú včas uplatnené v rámci návrhu na zastavenie exekúcie. Pokiaľ oprávnený poukázal na účinky vydaného poverenia v konaní sp. zn. 30Ek/129/2020, ktoré by sa malo vzťahovať na všetky sudy na území Slovenskej republiky, bol toho názoru, že tento záver oprávneného nie je správny. Viazanosť súdu inými rozhodnutiami je upravená v ustanovení § 193 CSP, kde v taxatívnom výpočte záväzných aktov chýba poverenie na vykonanie exekúcie vydané vyšším súdnym úradníkom. Zdôraznil, že pôvodný žalobca v rozhodcovskom konaní JSM - Pannonica, Kft, so sídlom v Budapešti, Ulloi út 645, registračné číslo: Cg-01-09-952-978 (pozn. medzičasom zanikol) svoj domnelý nárok vyplývajúci z rozhodcovského rozsudku rozdelil pri postúpení na tri časti, následne bol tento domnelý nárok uplatnený v troch samostatných exekučných konaniach. Skutočnosť, že sa oprávnenému v konaní pod sp. zn. 30Ek/129/2020 podarilo prvotne dosiahnuť vydanie poverenia vyšším súdnym úradníkom, nemôže mať za následok všeobecné uznanie právneho paaktu na území Slovenskej republiky, nakoľko takýto postup nemá oporu v Civilnom sporovom poriadku a ani v inom právnom predpise. V konaní sp. zn. 30Ek/129/2020 navyše zákonný sudca vyhovel kvalifikovanému návrhu na zastavenie exekúcie vzhľadom k zásadným vadám domnelého exekučného titulu a rozhodcovského konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu. Ďalej povinný poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 19/2016-40 zo dňa 15. 06. 2016 a uviedol, že všeobecné sudy dospeli v konaní vedenom pod sp. zn. 80Ek/1023/2020 a tiež v konaní pod sp. zn. 56Ek/1982/2019 k záveru, v prípade toho istého rozhodcovského rozsudku č. k. E-SQ9H1-SRS-6 sú dané zásadné vady, akými sú neexistencia exekučného titulu (bod 12. odôvodnenia uznesenia sp. zn. 80Ek/1023/2020 zo dňa 06. 08. 2020), nedostatok právomoci na vydanie rozhodcovského rozsudku (bod 12. odôvodnenia uznesenia sp. zn. 80Ek/1023/2020 zo dňa 06. 08. 2020), nesprávne obsadený rozhodcovský súd (bod 13. odôvodnenia uznesenia sp. zn. 80Ek/1023/2020 zo dňa 06. 08. 2020), predstieranie spravodlivého rozhodcovského konania a zaujatý rozhodcovský súd (bod 14 odôvodnenia uznesenia sp. zn. 80Ek/1023/2020 zo dňa 06. 08. 2020). Záverom konštatoval, že na právne otázky relevantné aj v tomto exekučnom konaní už bola zo strany všeobecných súdov opakovane poskytnutá zhodná odpoveď. Bolo by teda v rozpore s princípom právnej istoty a právom na spravodlivé súdne konanie, ak by odvolací súd v tomto konaní posudzoval rozhodujúce skutočnosti inak, ako tomu bolo v rozhodnutiach všeobecných súdov.

4. Oprávnený sa v podanej replike opätovne domáhal zrušenia uznesenia exekučného súdu a zotrval na celom svojom odvolaní.

V prvom bode k včasnosti odvolania uviedol, že táto je zrejmá z dátumu podania prostredníctvom elektronických prostriedkov, pričom právny zástupca povinného mal možnosť overiť zo spisu deň podpísania odvolania kvalifikovaným elektronickým podpisom ako i deň doručenia odvolaním napadnutého rozhodnutia oprávnenému.

V druhom bode poznamenal, že povinný opakuje tie isté argumenty, ktoré však v doterajších konaniach neboli súdom prvej inštancie akceptované.

V treťom bode konštatoval, že súčasťou rozhodcovského spisu, ktorého originál sa doposiaľ nachádza na Okresnom súde v Banskej Bystrici a ktorý navrhoval ako celok pripojiť k exekučnému spisu, aby sa ním preukázalo vyvrátenie nepravdivých tvrdení povinného vrátane tvrdení o nesprávnom obsadení rozhodcovského súdu, je aj záznam z predprocesnej konferencie zástupcov právneho predchodcu oprávneného (Mgr. Slavomír Jančok za JSM-Pannonica, Kft), právneho zástupcu Ministerstva pôdohospodárstva a Lesov Slovenskej republiky š.p. (JUDr. Ján Gajan) a súdneho tajomníka Mgr. Štefana Astera za Stály rozhodcovský súd. Napriek tomu, že osobne právny zástupca povinného nahliadol do spisu Stáleho rozhodcovského súdu počas konania, nikdy účinne nepoprel jeho skutkové tvrdenia o tom, ako prebiehali rokovania o ustanovení rozhodcu. Rovnako nie je pravdou, že by jeho zástupca bol osobou, ktorá organizovala „simulované“ rozhodcovské konanie. Ani v jednom z exekučných konaní, na ktoré sa odvoláva povinný, nebolo predmetom konania, či nárok uplatnený v exekučnom konaní objektívne existuje. Záverom zdôraznil, že uznesenie exekučného súdu stojí výlučne na jedinej skutkovej otázke, a to na tom, či Peter Petruš vydal exekučný titul. Podľa jeho názoru je zrejmé, že všetky ostatné otázky, ktoré povinný vznášal, boli riadne posúdené postupom predpísaným Zákomom o rozhodcovskom konaní pre uznanie exekučného titulu - cudzieho rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ ide o väčšinu skutkových okolností tvrdených povinným, tieto boli vyvrátené doterajším dokazovaním, prípadne aj presahujú rozsah dokazovania (ako napríklad námietky nedostatku právomoci, či námietky k formovaniu a obsadeniu rozhodcovského súdu, ktoré v rozhodcovskom konaní povinný včas nenamietal, a preto nie sú spôsobilé prívodiť rozhodnutie o odmietnutí uznania rozsudku).

5. Povinný v duplike navrhol, aby odvolací súd buď odvolanie odmietol ako oneskorene podané alebo odvolaním napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

K bodu 2. repliky uviedol, že jeho právna argumentácia je vecne relevantná, preto ju opakuje vo všetkých troch exekučných konaniach, ktoré inicioval oprávnený. Vo všetkých troch exekučných konaniach, teda v posudzovanej veci a vo veciach sp. zn. 56Ek/1982/2019 a sp. zn. 80Ek/1023/2020 súdy v celom rozsahu akceptovali jeho argumentáciu, a preto sú tvrdenia oprávneného obsiahnuté v bode 2/ repliky zavádzajúce.

K bodu 3. repliky poznamenal, že nepreukázané a vecne nesúvisiace tvrdenia nemôžu byť v súdnom konaní relevantným prostriedkom procesnej obrany alebo útoku. Povinný poukázal na skutočnosť, že všeobecné súdy dospeli v konaní vedenom sp. zn. 80Ek/1023/2020 a tiež v konaní sp. zn. 56Ek/1982/2019 k záveru, že v prípade toho istého rozhodcovského rozsudku č. k. E-SQ9H1-SRS-6 sú dané zásadné vady, akými sú neexistencia exekučného titulu, nedostatok právomoci na vydanie rozhodcovského rozsudku, nesprávne obsadený rozhodcovský súd, predstieranie spravodlivého rozhodcovského konania a zaujatý rozhodcovský súd. Zdôraznil, že vo veci sp. zn. 80Ek/1023/2020 a sp. zn. 56Ek/1982/2019 už rozhodol aj Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd a odvolaniam oprávneného nevyhovel. Rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie na základe totožného exekučného titulu, vydané v týchto konaniach, sú tak k dnešnému dňu právoplatné. Opätovne uviedol, že na právne otázky relevantné aj v tomto konaní už bola zo strany všeobecných súdov opakovane poskytnutá zhodná odpoveď a bolo by v rozpore s princípom právnej istoty a právom na spravodlivé súdne konanie, ak by odvolací súd v tomto konaní posudzoval rozhodujúce skutočnosti inak, ako tomu bolo vo vyššie označených rozhodnutiach všeobecných súdov. Záverom zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu § 379, § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 2 CSP a contrario a uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku zastavil (I. výrok), podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne.

Odvolanie oprávneného proti výroku uznesenia exekučného súdu, ktorým oprávnenému uložil povinnosť nahraďiť povinnému trovy konania v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie vo výške 1047,28 Eur (II. výrok), podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

7. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie exekučného súdu vo výroku, ktorým exekúciu zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku (I. výrok), je správne. Okresný súd zistil všetky rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho závermi, a preto sa obmedzí len na zdôraznenie správnosti daného rozhodnutia vo vzťahu k namietaným otázkam uvedeným oprávneným v odvolaní.

9. Pokiaľ oprávnený namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie ohľadom právnej existencie inštitucionálnej arbitráže oprávnenej rozhodovať spor podľa uzatvorenej rozhodcovskej doložky, odvolací súd konštatuje že zo záhlavia rozhodcovského rozsudku č. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19. 01. 2017 vyplýva, že ho vydal Stály rozhodcovský súd JSM, so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, Švajčiarska konfederácia. Zo záverov Znaleckého posudku č. 1 zo dňa 17. 01. 2018 vypracovaného znalcom z odboru Právne vzťahy k cudzine doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD. (ďalej aj „znalecký posudok“) vyplýva, že: „Preskúmaním všetkých relevantných právnych noriem a registrov som nezistil, že subjekt (fyzická alebo právnická osoba) SRS JSM so sídlom v Zürichu existuje. Takýto subjekt (fyzická alebo právnická osoba) nebol založený a nevznikol podľa švajčiarskeho právneho poriadku a nebol založený a nevznikol ani podľa slovenského právneho poriadku. SRS JSM bol založený (zriadený) a vznikol len na základe právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a len podľa tohto zákona mohol vykonávať rozhodovanie sporov vzniknutých z tuzemských a z medzinárodných obchodnoprávných a občianskoprávných vzťahov, ak je miesto rozhodcovského konania v Slovenskej republike (§ 1 ods. 1 písm. a) a rozhodovanie sporov ak je miesto rozhodcovského konania mimo Slovenskej republiky, napríklad na území Švajčiarskej konfederácie (podľa procesných právnych predpisov tohto štátu, tzn. Švajčiarskeho ZMPS. SRS JSM

nemá podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní alebo iných právnych predpisov Slovenskej republiky a ani podľa právnych predpisov Švajčiarskej konfederácie právnu subjektivitu. Tu má len zriaďovateľ, toho času subjekt: E2E - Inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž. Na základe zákona č. 125/2016 Z. z. bol povinný zriaďovateľ: E2E - Inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž stály rozhodcovský súd SRS JSM zrušiť bez ohľadu na miesto, kde SRS JSM rozhodcovské konanie realizoval, alebo odkiaľ rozhodcovské rozsudky vydával (§54c ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní). Svoju existenciu, legitimitu a právomoc SRS JSM od svojho založenia odvodzoval jedine od zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a táto nadobudnutím účinnosti zákona č. 125/2016 Z. z. zanikla.“ Navyše v exekučnom titule označený rozhodcovský súd sa nezhoduje so súdom, ktorého právomoc mala byť založená rozhodcovskou doložkou obsiahnutou v článku V Zmluvy o poskytovaní služieb č. 2011/8, kde je uvedený: „Všetky spory medzi stranami tejto zmluvy, vzniknuté z tejto zmluvy alebo iných zmlúv medzi stranami, alebo v súvislosti s týmito zmluvami, vrátane sporov o ich platnosť, porušenie, výklad a zrušenie, ako aj spory týkajúce sa arbitrability sporu, budú riešené výlučne pred Stálym rozhodcovským súdom JSM v Žiline, Slovenská republika v súlade s jeho pravidlami a poriadkami, uvedenými v Obchodnom vestníku SR.“ Pokiaľ by v súvislosti so zmenou sídla rozhodcovského súdu došlo k založeniu nového rozhodcovského súdu, tento nemohol mať právomoc vydať v predmetnej veci rozhodcovský rozsudok, ktorý by zaviazal osobu povinného, pretože chýba dohoda zmluvných strán, ktorou by došlo k založeniu jeho právomoci. Ak by došlo k formálnej zmene sídla rozhodcovského súdu na tento sa i po zmene sídla musia aplikovať ustanovenia ZoRK (ide o statusový predpis pre všetky stále rozhodcovské súdy zriaďované na území Slovenskej republiky), a teda v zmysle ustanovenia §54c ZoRK došlo k zastaveniu všetkých rozhodcovských konaní, nespĺňajúcich podmienky ustanovené týmto zákonom pre zriaďovateľov stálych rozhodcovských súdov, neskončených k 31. 12. 2016.

10. V uznesení Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. Kv 62/17/6600-41 zo dňa 19. 09. 2019 (č.l. 14 uznesenia) sa uvádza: „Úplne najdôležitejším zistením prameniaticim vo vykonanom dokazovaní je to, že rozhodca rozhodcovského súdu podpísaný ako Peter Petruš, ako to sám vo výpovedi uvádza, tento písomný elaborát, len označený ako rozhodcovský rozsudok, nevypracoval, nie je jeho autorom a táto písomnosť nie je výsledkom objektívneho posúdenia veci, nie je výsledkom právnych úvah rozhodcu Petra Petruša a nie je potom celkom iste výsledkom rozhodcovskej činnosti rozhodcu Stáleho rozhodcovského súdu JSM.“ Ak oprávnený v bode III. podaného odvolania spochybnil obsah uznesenia Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. Kv 62/17/6600-41 zo dňa 19. 09. 2019, z neho vyplývajúcu svedeckú výpoveď podanú rozhodcom Petrom Petrušom i v trestnom konaní vypracovaný znalecký posudok, odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle ustanovenia § 187 CSP môže za dôkaz slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov, pričom dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie vyhodnotil listinný dôkaz, ktorým je uznesenie Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. Kv 62/17/6600-41 zo dňa 19. 09. 2019 obsahujúce i výpoveď rozhodcu Petra Petruša ako svedka v trestnom konaní zo dňa 12. 07. 2017 za listinný dôkaz získaný zákonným spôsobom a z neho vyplývajúce závery za pravdivé, dôveryhodné a pre rozhodnutie podstatné. K rovnakému záveru (ako súd prvej inštancie) dospel odvolací súd aj v súvislosti so znaleckým posudkom.

V súvislosti s odvolacími námietkami oprávneného ohľadne výsluchu ním navrhnutých svedkov (Mgr. Štefana Astera a Petra Petruša) odvolací súd uvádza, že nevykoná dôkaz výsluchom svedkov navrhnutých oprávneným, a to s poukazom na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, keďže uvedené dôkazy nemajú potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený oprávneným, a to v súvislosti ostatnými dôkazmi (napr. znalecký posudok, listinnými dôkazmi).

11. Pokiaľ oprávnený namietal nesprávne právne závery súdu prvej inštancie v súvislosti s výhradou verejného poriadku a neprihliadnutie súdom prvej inštancie k právnej norme, ktorou je Dohovor medzi Švajčiarskom a Československou republikou odvolací súd poznamenáva, že v zmysle článku 1 Dohovoru č. 23/1929 Sb. súdne rozhodnutia (a v zmysle dodatkového protokolu aj rozhodcovské rozhodnutia) vydané v jednom zo zmluvných štátov vo veciach občianskych alebo obchodných budú uznané v druhom štáte, pokiaľ vyhovujú nasledovným podmienkam: 1. predpisy o medzinárodnej súdnej príslušnosti platné podľa práva štátu, kde je rozhodnutie uplatňované, nevyklúčujú príslušnosť druhého štátu k rozhodovaniu vo veci, o ktorú sa jedná, 2. uznanie rozhodnutia sa neprieči verejnému poriadku alebo zásadám verejného práva štátu, kde má byť rozhodnutie uplatnené, 3. rozhodnutie

nadobudlo právoplatnosť podľa zákona štátu, kde bolo vydané, 4. v prípade rozsudku pre zmeškanie zmeškaná strana, proti ktorej rozhodnutie je uplatňované, bol riadne zaslaný podľa zákona štátu, kde bolo rozhodnutie vydané, a že zásielka jej bola včas doručená. Skúmanie súdmi (resp. úradmi) štátu, kde má byť rozhodnutie uplatnené, sa bude výlučne vzťahovať na podmienky, taxatívne vymedzené v článku 1 pod číslom 1- 4. Týmto súdom (úradom) bude z úradnej povinnosti uložené skúmať, či boli vyššie zmienené podmienky splnené. Z článku 3 Dohovoru č. 23/1929 Sb. vyplýva, že súd štátu, v ktorom sa žiada výkon rozhodnutia má z úradnej povinnosti skúmať rovnaké podmienky ako pri jeho uznaní, a tým pádom i súlad s verejným poriadkom s poukazom na článok 1 Dohovoru č. 23/1929 Sb. Z ustanovenia § 64 písm. f) zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, vyplýva, že: „cudzie rozhodnutie nemožno uznať alebo vykonať, ak uznanie by sa priečilo slovenskému právnemu poriadku.“ Možno konštatovať, že verejný poriadok zahŕňa také základné zásady spoločenského a štátneho zriadenia, na ktorých Slovenská republika bezvýhradne trvá, a ktoré nemôžu byť nijakým spôsobom oslabené či porušené. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď v prípade cudzieho exekučného titulu skúmal z úradnej povinnosti (ex offo) i podmienku, či sa dané rozhodnutie neprieči verejnému poriadku práva štátu, na ktorom sa má rozhodnutie vykonať a správne vzhliadol i dôvod rozporu predloženého exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku č. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19. 01. 2017 s verejným poriadkom Slovenskej republiky v tom, že subjekt - Rozhodcovský súd SRS JSM so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, Švajčiarska konfederácia, neexistuje a nemá právnu subjektivitu ani podľa slovenského a ani podľa švajčiarskeho právného poriadku, taktiež nedošlo k jeho vytvoreniu v súlade so spolkovým zákonom Švajčiarskej konfederácie o medzinárodnom práve súkromnom č. 291/1987 zo dňa 18. 12. 1987 (ďalej aj „švajčiarsky ZMPS“), teda nemohol byť staťným rozhodcovským súdom a rozhodovať spory v obchodnoprávnom styku. Pokiaľ ide o Stály rozhodcovský súd JSM so sídlom v Žiline, Slovenská republika, ten svoju existenciu i právomoc odvodzoval od Zákona o rozhodcovskom konaní a táto nadobudnutím účinnosti zákona č. 125/2016 Z.z. zanikla, teda ani tento subjekt nemal právomoc rozhodovať v rozhodcovskom konaní. Ako už bolo uvedené rozhodcovský súd špecifikovaný v rozhodcovskej doložke sa navyše nezhoduje s tým súdom, ktorý rozhodcovský rozsudok vydal a sám rozhodca v trestnom konaní ako svedok vypovedal, že daný exekučný titul nevypracoval a nevykonával ani žiadne rozhodovanie v spore. Uvedené skutočnosti možno bez pochybností zahrnúť pod rozpor s verejným poriadkom a boli správne súdom prvej inštancie preskúmané z úradnej povinnosti (s následkom zastavenia exekúcie). Exekučný súd teda v danej veci nielen zohľadnil Dohovor č. 23/1929 Sb., ktorý má prednosť pred obsahovo podobným znením Newyorského dohovoru, ale aj jeho ustanovenia správne vyložil a aplikoval.

12. V súvislosti s odvolacími námietkami oprávneného odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikatívny akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide teda o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie vykonávať exekúciu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 205/2011 zo dňa 01. 02. 2012). Pokiaľ oprávnený tvrdil, že vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bola otázkou spoločnosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku vydaného vo Švajčiarsku) právoplatne vyriešená, a preto už nebolo možné neskoršie exekúciu z tohto dôvodu, resp. aj z tohto dôvodu zastaviť (res iudicata), uvedené tvrdenia nemožno považovať za správne. Napriek tomu, že v rámci rozhodovania o udelení, resp. neudelení poverenia súdnemu exekútorovi sa musela riešiť i otázka, či exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) zodpovedá podmienkam upraveným v článku 1 Dohovoru č. 23/1929 Sb. medzi Švajčiarskom a Československou republikou, nemožno vylúčiť, aby sa splnenie týchto podmienok mohlo opačovne skúmať aj po vydaní poverenia. Exekučný súd je teda nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začateho exekučného konania a to nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, ale napríklad aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 456/2011 zo dňa 23. 11. 2011). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že žiadne z ustanovení Exekučného poriadku, ZoRK ani Dohovoru č. 23/1929 Sb. či Newyorského dohovoru nebráni zastaveniu exekúcie (a to ani po vydaní poverenia) vykonávanej na podklade exekučného titulu, ktorým je cudzí rozhodcovský rozsudok. V danom prípade napriek formálnej existencii exekučného titulu (zahraničného rozhodcovského rozsudku) nemôže byť exekúcia vykonaná, keď odvolací súd (zhodne s názorom súdu prvej inštancie) dospel k záveru, že z

viacerých dôvodov nemožno predložený exekučný titul akceptovať, pričom neprípustnosť uznania alebo výkonu cudzieho exekučného titulu podľa osobitných predpisov je dôvodom na zastavenie exekúcie.

13. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku zastavil (I. výrok), potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

14. Podľa ustanovenia § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. Podľa ustanovenia § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

16. Podľa ustanovenia § 200 veta prvá Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa ustanovenia § 202 ods. 3 Exekučného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, súd v exekučnom konaní rozhoduje uznesením. Proti uzneseniu je odvolanie prípustné, len ak to ustanovuje tento zákon.

18. Vzhľadom na to, že Exekučný poriadok právnu úpravu odvolacieho konania neobsahuje, bolo potrebné v zmysle § 200 Exekučného poriadku primerane použiť na konanie podľa tohto zákona ustanovenia Civilného sporového poriadku obsiahnuté v § 355 a nasl. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa, pričom ustanovenie § 357 CSP taxatívne vymedzuje, voči ktorým uzneseniam je odvolanie prípustné. V taxatívnom výpočte týchto uznesení sa uznesenie súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania nenachádza, a preto proti nemu nie je možné podať odvolanie. Odvolanie proti takémuto uzneseniu súdu prvej inštancie neprípúšťa ani Exekučný poriadok. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd nemal inú možnosť, ako odvolanie oprávneného smerujúce voči výroku, ktorým súd prvej inštancie oprávnenému uložil povinnosť nahradiť povinnému trovy konania v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie vo výške 1047,28 Eur (II. výrok), postupom podľa § 386 písm. c) CSP odmietnuť, nakoľko bolo podané proti výroku rozhodnutia, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

a) ktorému súdu je určené,

b) kto ho robí,

c) ktorej veci sa týka,

d) čo sa ním sleduje a

e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Účastníci konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.